

İnsan Ve Şehir

– İbrahim COŞAR · 01 Ocak 2015

Alışmışız çocuğum kasaba hayatına,
Büyük küçük herkesin hatırını sorarız.
Kapıdan çıktığında selam verecek insan
Gözüne baktığında gülecek dost ararız.

Alışmışız çocuğum mahalle hayatına,
Hasta bizim hastamız, ölü bizim ölümüz,
Aynı güneşle açar, aynı rüzgârda solar
Ayrı ayrı bahçede yediveren gülümüz.

Yürekleri sarardı köylerde aşk alevi,
Büyüğe istisnasız gösterilirdi saygı.
Küçükleri korumak her büyüğün görevi,
Ve yanlışa düşenden herkes duyardı kaygı.

Manevi değerlerden koparmış büyük şehir.
Sorsan hepsi medeni, sorsan her biri çağdaş,
Tabiat ters yüz olmuş, tersine akar nehir,
Her taraf da bir telaş, ne kol kalmış ne de baş.

Ne büyüğe saygı var, ne küçüğe sevgi var
Zaman o zaman değil, herkes başka havada
İnsanı esir almış para denen anahtar
Herkes kendi rızkını pişiriyor tavada.

Yavuz hırsız bağırır, “Ben haram yemiyorum!”
Yalan konuşmak moda, hepsi çürük karakter.
Yapılan haksızlığa boyun eğ demiyorum
Başkasının hakkına saygı göstersen yeter.

Milletin efendisi bir zamanlar biz idik
Şimdi selam verdiğin yerden kovulur olduk
Hakkımızı ararken arandık didik didik
Copla, tekmeyle, sözle bizler dövülür olduk

Coşari der ki evlat! Özde bir şeyler noksan.
İnsansın, Müslümansın, helal süt emmişsiniz
Bu mudur medeniyet, bu mudur çağdaş insan
Manevi değerleri mezara gömmüşünüz

İbrahim COŞAR